

Ježíš je Pán I. (Podle listu Římanům)

Základ kázání: **Římanům 10:1-13**

1. čtení: Skutky 1:1-11

Úvod: Svátek naděje

Milí bratři, milé sestry,

přiznám se bez mučení, že křesťanský svátek Nanebevstoupení Páně patří mezi mé nejoblíbenější. Pán Ježíš Kristus, který potupným způsobem kvůli nám položil svůj život na golgotském kříži a byl uložen do hrobu, třetího dne slavně vstal z mrtvých. A po čtyřiceti dnech vystoupil ke svému Otci do Boží slávy. Stal se z něj *Král králů a Pán Pánů* (Zj 19:16), který vede nás a vládne celému stvoření.

Dnes si tedy připomínáme to, co tak zoufale potřebujeme znovu a znovu slyšet: Že není nic, co by se dokázalo vymknout kontrole tohoto Božího Krále. On kontroluje úplně všechno a úplně všechny bez ohledu na to, zda tomu lidé kolem nás věří. Dokonce bez ohledu na to, zda tomu zrovna věříme my sami. Tak to prostě je!

V těchto dnech v našem sboru společně pročítáme druhou polovinu Pavlova listu Římanům, konkrétně kapitoly 9–16. Proto jsem se rozhodl, že se dnes i následující neděli zaměřím na epistolu Římanům. Budu se vám snažit předat, co apoštol Pavel učí o Ježíši Kristu, kterého často nazývá Pánem. Budeme tedy na podkladu dopisu Římanům přemýšlet nad tím, co to vlastně znamená, když vyznáváme svou víru slovy Apoštolského vyznání: *I v Ježíše Krista, Pána našeho*. A nejen: Co tato zbožná věta znamená. Ale i: Jaké má toto vyznání praktické důsledky pro náš život.

I. Víra a vyznání

Apoštol Pavel se snaží všechny lidi dovést k tomu, aby vyznali Ježíše Krista jako Pána. Aby vyznali, že Ježíš je Pán. To jsme slyšeli v tom druhém čtení:

- *Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen.* (Ř 10:9)

Už z tohoto verše je zřejmé, proč apoštolovi tak záleží na tom, aby se lidé přiznali k Ježíši jako ke svému Pánu. Podle Pavla se totiž jedná o jednu ze dvou nutných podmínek spasení. *Chceš-li být, člověče, zachráněn, musíš vyslovit před svědky, že Ježíš je Pán. A také musíš ve svém srdci uvěřit, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých. Tedy, že Ježíš je živý a mocný Pán.*

Jen na okraj: Všimněme si, jak víra a vyznání spolu souvisí. Jedno bez druhého je defektní. Když člověk vyznává to, v co nevěří, dává to smysl? Vůbec ne! A když člověk ve svém nitru věří, ale nikdo kolem něj to o něm neví, není to škoda? A můžeme v takovém případě vůbec o víře mluvit? Vyznání víry je vlastně vnějším potvrzením toho, že naše nitro změnil Duch svatý. Že naše srdce Duch svatý obměkčil a uzdravil. Vždyť je to tentýž apoštol, který na jiném místě tvrdí:

- *nikdo nemůže říci: "Ježíš je Pán", leč v Duchu svatém.* (1K 12:3)

Takže: Vyznání bez víry – to je jako prázdná láhev. Z prázdné láhve se moc nenapijeme. A víra bez vyznání, to je jako voda bez láhve. Voda, která není v láhvi, ale je rozlita po zemi, ta naši žízeň také nehasí.

II. Ježíš je Pán, Ježíš je Bůh

A teď, bratři a sestry, co to znamená, když vyznáváme Ježíše jako Pána? Co tím vlastně říkáme? Jaký význam má věta: *Ježíš je Pán*? Tak především, že Ježíš z Nazaretu, který žil před 2000 lety v Galileji a pak v Judsku, byl mnohem víc než člověk. Ano, byl to mudrc, rádce, zastánce utlačovaných lidí vždycky ochotný pomoci, mocný kazatel a divotvůrce, také kritik dané společnosti, prorok. Někteří by snad ještě přidali, že Ježíš byl kapánek revolucionář. Jiní by z něj rádi učinili usměvavého hipíka s dlouhými vlasy a sandály na nohou, který s prázdným žaludkem usíná pod stromem s pohledem upřeným ke hvězdám. Jistě: Na tom trváme. Byl to skvělý člověk! Ten nejlepší z nejlepších! Ale to je pořád málo. Ježíš totiž byl a je zároveň Pán. Jednoduše řečeno: Bůh sám. Pán, Panovník – řecky *Kyrios*, hebrejsky *Adonaj* – to je titul, kterým Starý zákon v drtivé většině případů nazývá Hospodina, Boha Izraele. Uveďme jen jeden příklad za všechny, z knihy Genesis. Hospodin uzavírá smlouvu s Abrahamem:

- *Po těchto událostech se stalo k Abramovi ve vidění slovo Hospodinovo: "Nic se neboj, Abrame, já jsem tvůj štít, tvá přehojná odměna." ² Abram však řekl: "Panovníku Hospodine, co mi chceš dát? Jsem stále bezdětný. Nárok na můj dům bude mít damašský Eliezer." (Gn 15:1-2)*

Pokud tedy vyznáváme, že Ježíš je Pán, pak tím vlastně myslíme, že Ježíš je Bůh. Nic menšího! A to je ryze křesťanské vyznání. Protože k této větě víry se nemůže připojit nikdo jiný, než křesťan. S takovým vyznáním samozřejmě nebudou souhlasit lidé, kterým Ježíš sympatický není. S tímto vyznáním však nebudou souhlasit ani ti, kterým je Kristus sympatický, kteří ho jako člověka mají v oblibě, pro které je Ježíš inspirativní osobou. Přesně v tomto bodě se tedy lišíme od ostatních lidí, kteří si váží Ježíše jako člověka. My totiž srdcem věříme a ústy vyznáváme, že Ježíš je Pán, že Ježíš je Bůh.

III. Ježíš je náš Pán

A teď: Apoštol Pavel v listu Římanům, pokud jsem správně počítal, celkem 11x mluví o Ježíši Kristu jako o "našem Pánu". Podle něj je Ježíš náš Pán. Odcituji alespoň dva výroky:

- *Když jsme tedy ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista, (Ř 5:1)*
- *Mzdou hříchu je smrt, ale darem Boží milosti je život věčný v Kristu Ježíši, našem Pánu. (Ř 6:23)*

Ano, jistě... Na první pohled to není nic objektivního. Vždyť je to jasné jak facka: Když sto lidí vyzná Ježíše jako Pána, pak se Ježíš stává jejich společným Pánem. A přesto se mi zdá, že Pavel ten fakt schválně a důsledně znovu a znovu připomíná: Že Ježíš je náš Pán. Sice každý z nás musí Ježíši Kristu uvěřit ve svém vlastním srdci a vyznat svou víru v něj svými vlastními ústy... Ale tím, že tak učiní, že uvěří a vyzná Ježíše jako pravého Boha, se stává součástí velikého společenství. Stává se součástí církve. Ježíš tedy není jen můj Pán. Není ani jen tvůj Pán, bratře. Ani jen tvůj Pán, sestro. A už vůbec není jen váš Pán, či jejich Pán. Ježíš je náš společný Pán. Jak říká Pavel:

- *¹² Není rozdílu mezi Židem a Řekem: Vždyť je jeden a týž Pán všech, štědrý ke všem, kdo ho vzývají, neboť ¹³ každý, kdo vzývá jméno Páně, bude spasen'. (Ř 10:12-13)*

A to si musíme stále znovu připomínat! Proč? Protože je tolik věcí, ve kterých se lišíme jeden od druhého. Protože je tolik skutečností, které nás rozdělují. Každý z nás má jinou genetickou výbavu, jiné vlastnosti, jiné rodinné kořeny. Každý z nás prošel jinou výchovou – vždyť ani ke dvěma sourozencům se rodiče většinou nechovají úplně stejně. Každý z nás má jiný věk, jiné životní návyky a především rozdílné zkušenosti, které velice ovlivňují jeho názory: Na společnost, na své okolí, na dění v zemi a ve světě, na ekologii. Každému chutná jiné jídlo a jiný nápoj. Každý z nás má jiný vkus, jiné estetické vnímání, jiné politické přesvědčení. Čteme jiné knihy, posloucháme jinou hudbu, sledujeme jiné filmy, nosíme jiné oblečení a jiné účesy na hlavě.

A dokonce se lišíme i ve svých názorech na chod sboru, na život církve. Neshodneme se, zda to či ono kázání bylo dobré, nebo dobré nebylo. Neshodneme se, které biblické pasáže jsou nejdůležitější pro náš život. Neshodneme se na tom, z kterého zpěvníku máme Pánu Bohu zpívat především. Neshodneme se ani na tom, zda máme či nemáme mít nadále v kostele na ústech roušky. A když se lidé neshodnou, pak se hádají. A když se hádají často, pak se rozcházejí. A když se rozejdou ve zlém, pak si dlouho nemohou přijít na jméno. A když si dlouho nemohou přijít na jméno, pak už se málokdy dokážou znovu spřátelit.

Bratři a sestry, jak je vůbec možné, že my spolu dokážeme žít? Jak je vůbec možné, že spolu umíme strávit plnohodnotný čas? Jak je vůbec možné, že spolu tvoříme společenství, máme se rádi a společně pracujeme na životně důležitém díle? Jak je vůbec možné, že se po každých bohoslužbách nerozejdeme rozdrobeni na patnáct či dvacet menších sborů? To je možné jedině díky našemu společnému Pánu! To je možné jen díky Pánu Ježíši Kristu, který nad námi bdí, drží nás svou láskou pohromadě a dává nám svého Ducha. Ducha svatého, který nás mírní, vede k pokoře a ohleduplnosti, který nás upevňuje ve vzájemné lásce. Jinými slovy: To je Boží zázrak! Boží láskyplný zázrak!

Milí bratři, milé sestry, mám za to, že kdykoli se situace ve světě vyhroť, kdykoli začnou padat životní jistoty jak hrušky ze stromu, kdykoli se společnosti roztrhají kolena, přichází na řadu nejednota mezi lidmi. V takových situacích je totiž soudržnost mezi lidmi zpravidla ve velkém ohrožení a nemá dlouhého trvání. A to postihuje i církve. Proto si stále znovu připomínejme, že patříme jednomu Pánu. Že srdcem věříme a ústy vyznáváme jednoho Pána, Ježíše Krista, který nás všechny spojil dohromady. Apoštol Pavel na jednom místě píše:

- *Snásejte se navzájem v lásce ³ a usilovně hleďte zachovat jednotu Ducha, spojení svazkem pokoje. ⁴ Jedno tělo a jeden Duch, k jedné naději jste byli povoláni; ⁵ jeden je Pán, jedna víra, jeden křest, ⁶ jeden Bůh a Otec všech, který je nade všemi, skrze všechny působí a je ve všech. (Ef 4:2-6)*

Máte jednoho Pána. Proto se navzájem snásejte v lásce a buďte jednotní.

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, navzdory všem našim rozdílnostem spojuj nás svou láskou v jedno, stále znovu. Dej nám Ducha mírnosti, trpělivosti, rozvahy a lásky. A učiň z nás v tomto světě své svědky, kteří v nitru budou tobě důvěřovat a slovy vyznávat, že jsi náš Pán. Amen.*